

Пожалићу свачју жртву- крв је крв, кост је кост, гроб је гроб, а хоћеш ли ти пожалити крв рода мог?

Србин сам, хришћанин, светосавац, не уем да мрзим...

Србин сам, страдалник, вазда на крсту и вазда с њим, потомак спаљених огњишта, прекланих вратова, крвавих река, јама, вртача, вешала, кочева, маљева...

Пожалићу свачју жртву, потомак сам удовица, лелека, прича о очевима, ђедовима, прађедовима, муком сачуваних фотографија, сећања на које се ливаде не тера стока и које се њиве не ору- гробне су...

Србин сам, хришћанин, светосавац, страдалник, не уем да мрзим!

Но, хоћеш ли ти пожалити шуму крај затрављеног темеља родне куће чукунђеда ми којег није запамтио праћед, праћеда којег се не сећа ђед, ђеда којег се није нагледао отац, мене који оца памтим како презире ту дивну букову шуму више затрављене набијаче...

Оставио си га да живи како би растао гледајући где зелене гране о које си му обесио оца, стабло уз које си му преклао ђеда, корен под који си му бацио недокланог брата...

Не уме ни од да мрзи, Србин је, не мрзи он ту шуму но не може у њу јер свако је дрво крст рода мог.

Пожалићу свачју жртву, но хоћеш ли ти пожалити што о задужницама палимо воштанице у јаруагма, шљивицима, багремарима, крај штала и изби, уз камен, поток, стотине јама и тек понеки гроб?!

Србин сам, хришћанин, светосвац, не уем да мрзим, срећан сам кад има гробова, хумки, споменика, фотогрфија на њима, презимена, кад не називамо њиви и ливади претке...

Хоћеш ли пожалити род мој?

Хоћеш ли пожалити што је твоја крв толико мрзела моју да мајке нису стизле деци да дају имена пре него што су...

Србин сам, хришћанин, светосвац, страдалник, родослов је мој тек четири имена, свако дато у сећање на несећаног...

Пожалићу свачију жртву јер крв је крв кост је кост, гроб је гроб, а ја сам Србин, рађамо се да би се сећали и живимо да би живела та четири имена, но не мрзим те...

Ти можеш својим шумама, њивама, ливадама, потоцима, кршевима...нису гробна, а како ћу и куда ја кад олистају гране најлепше буковине до шумом на задушнице, да целивам кору ко споменик, да корењу шапућем имена док палим воштанице...

Хожеш ли пожалити род мој, гробове тек надланице велике, роптај недокланих, главе бачене низа стране да их звери развуку у брлоге и јазбине..?

Хоћеш ли пожалити моју крв, месо, кост, ципелице ко длан, месеце што нису стасале ни у годину..?

Србин сам, страдалник, вазда на крсту и са њим, ма ли у теби толико човека да откријеш шта ти је ђед исповедио оцу: на којим су ми ливадама, њивама, житиштима, шљивацима, потоцима...гробови?!

Хожеш ли пожалити што си у име своје крви пролио реке моје?!

Реке и све притоке, брзаке, понорнице, студенице, сваку си ми воду распорио, раздроблио, обезглавио, силовао, недоклану оставио да ропти коритом...

Знаш ли шта је геноцид пре него што преломиш прео усана тако шта?!

Геноцид је, нежаловни створе, кад се вазда кућиш на спаљеном темељу, кад четири имена чуваш ко завет векова прошлих за векове будуће, кад се радујеш где имаш гроба, кад си Србин, рођен да тихо газиш њивама и ливадама јер ништа њима не рађа ко кости праотачке...

Када жене познаш по црини, кад ти је у нткасни под иконом вазд снопље воштаница, кад за славу натачеш флаше здравица онима који их подићи неће...

Пожалићу свачју жртву јер Србин сам, не међим крв, месо и кост, но можеш ли ти пожалити...себе што жалити не умеш?!

Песмом се буде твоје шуме, моје су све од опела, пожалиш ли кад због тога или сеириш кад олистају незнани гробови рода мога?

Вазда на крсту и са њим, а ти?

Србин сам, страдалник, презрео бих себе кад бх се сузом твојом умио, а пожалиш ли ти род мој док своје жито заливаш ибрицима крви моје крви..?

(Два у један)